

[Behnke]

Når jeg vil påstå det, henviser jeg til det lovforslag, vi behandlede i sidste samling, nemlig lovforslag nr. 156 af 17. januar 1990 om ligestilling mellem mænd og kvinder ved besættelse af visse bestyrelsesposter i den statslige forvaltning. Her gav landets statsminister en klar og utvetydig definition af, hvad den offentlige sektor, og ikke mindst hvad statens sektor er. Finansministeren bør kunne lære den tommelfingerregel, og den siger ganske enkelt, at hvis en forvaltning helt eller overvejende ejes af staten, er det en statsaktivitet hverken mere eller mindre, og så skal personalet også henregnes under statens samlede personale.

Men tilbage er det helt grundlæggende spørgsmål, hvor stor den offentlige sektor skal være eller kan være, før samfundsøkonomien kollapser. Der er vel næppe nogen, der er i tvivl om, at hvis ikke vi havde lånt de 500 mia. kr. på statens vegne, var den offentlige økonomi for længst kollapse. Derfor må man uanset partifarve erkende, at det ikke længere går.

Statsministeren har, som jeg tidligere har citeret i dag, i sin maj-1990-redegørelse på s. 124 sagt det meget tydeligt, nemlig at ved enhver offentlig aktivitet må der påregnes et velfærdsøkonomisk tab. Sagt på en anden måde, hver gang det offentlige gør noget, bliver vi alle sammen fattigere. Derfor må regeringen have indbygget væsentlige privatiseringer også i 1991-finansloven. Vi har ikke råd til, at den offentlige sektor bliver ved med at gøre os alle sammen fattigere.

Regeringen har ganske vist snakket meget om behovet for at ændre på mekanismer og systemer i den offentlige sektor, men i den forbindelse synes jeg, at regeringen mangler en erkendelse af, at ved mange offentlige aktiviteter vender incitamentstrukturen, for nu at bruge et sådant ord, simpelt hen forkert.

Amerikanerne har et begreb, de kalder »welfare pusher«, hvilket vil sige, at mange af dem, der er ansat i velfærdssektoren, har en personlig og faglig interesse i at få flest mulige klienter og holde på dem længst muligt. Sådan behøver det ikke at være.

F.eks. har man i Kina mange steder et system, hvor patienten betaler lægen, lige så længe man er rask, men i det øjeblik man bliver syg, betaler man ikke længere til sin læge. Uden at jeg specielt skal anbefale den ordning i Danmark, er det et eksempel på, hvor incitament-

strukturen vender rigtigt. Det gør den ikke i den offentlige danske sektor. Velfærdsarbejderne får tværtimod flere ressourcer, jo dårligere folk har det. Det er altså en diskussion, som måske nok kan virke lidt provokerende, men som vi bliver nødt til at tage her på randen af velfærdsstatens kollaps.

Finansministeren har ved fremsættelsen af finanslovforslaget begrundet de manglende privatiseringer på finansloven med, at de skal komme som en tyv om natten. Det kan da godt være rigtigt, når det gælder de enkelte privatiseringsemner, men når det gælder om at afsætte en pulje, et mål for, hvor meget der skal privatiseres i det enkelte år, savner vi en sådan pulje på budgettet.

Men skal der sådan en pulje ind, mener Fremskridtspartiet ikke, at den skal være formuleret, som man har gjort nu de sidste par år, nemlig at man fiskerede på det provenu, der ville komme ind ved privatiseringen. Vi mener i stedet for, at puljen skal gå på den driftsbesparelse, som staten kan opnå ved at privatisere de pågældende aktiviteter. Der er nemlig ikke så mange ting tilbage, der kan sælges med de meget store provenuer. Den del, vi skal i gang med nu, er den, hvor det gør ondt, hvor der er aktiviteter, som i øjeblikket koster det offentlige penge.

Privatiseringen adskiller sig nemlig fra alle andre politiske redskaber ved, at man på én og samme tid både er i stand til at opnå en driftsbesparelse og en salgsindtægt, altså at man både kan lave skattelettelser og afdrag på statsgælden. Det er ikke ideologi, det er nøgtern købmandskonstatering.

Så er det sjovt, at skatte- og afgiftslettelser har bevæget sig fra at være noget, der for bare få år siden nærmest blev betegnet som nogle skøre fremskridtspåhit, til efterhånden at være noget, som alle Folketingets partier taler om. Det er selvfølgelig glimrende, men lad mig blot for at give et eksempel på, hvordan vi kløgtigt kan gøre det, minde Folketinget om dengang, vi afviklede sømandsskatten. Der gjorde vi det så smart, at vi indbyggede som den allersidste paragraf, at skattelettelsen først trådte i kraft, når arbejdsmarkedets parter stillede med nye overenskomster, hvor skattelettelsen var indbygget. Efter vores mening ville det være rigtig konstruktivt og nyttigt, om det, vi gjorde i dette efterår, var at vedtage en stor skattelettelse og så